

„Hei!“ Mu hõige kajab betoonseintelt vastu.

Tuttav punavalge köisteevagun seisab oma kohal, ainult et operaatorikabiinis pole kedagi. Päike on Alpide taha kadunud, taevas on roosaks tõmbunud, kuid ometi ei põle kogu ehitises ühtegi tuld. Kus kõik inimesed on?

Jäine tuul näpistab mu põski. Ma tõmbun jope sees külmast kõssi. Hooaeg pole veel alanud ja puhkekeskus avatakse alles kuu aja pärast, sellepärast ma ei oodanudki, et teised tõstukid töötaksid, kuid arvasin, et see liin on käigus. Kuidas me muidu üles liustikule pääseksime? Kas ma tulin valel päeval?

Viskan lumelauakoti platvormile ja võtan telefoni välja, et veel kord e-kirja lugeda. *Ma tean, et sellest on palju aega möödas, aga kas sa oleksid valmis üheks nädalalõpuks taas kokku saama? Panorama, Diable'i liustik, Le Rocher. Kohtume reedel, 7. novembril kell 5 õhtul köistee vaguni juures. C. x*

C tähendab Curtist. Kui kutsujaks oleks olnud keegi teine, oleksin ma kirja vastamata ära kustutanud.

„Hei, Milla!“

Näen Brenti, kes jookseb trepist üles minu poole. Brent on minust kaks aastat noorem, nii et nüüd siis kolmkümmend üks, ja temas on endiselt alles poisilik sarm – lehvivad tumedad juuksed, põselohud –, kuigi ta paistab nüüd kuidagi kulunud ja väsinud.

Brent tõstab mind karukallistusega maast lahti. Ma kallistan teda tugevasti vastu. Mulle meenuvad kõik need külmad ööd, mis ma tema kaisus veetsin. Ma tunnen end halvasti, et pole temaga ühendust võtnud. Kuid pärast seda, mis tol talvel juhtus ... Igatahes ei võtnud ka tema minuga ühendust.

Üle Brenti õla, tumeneva taeva taustal, on näha ähvardavaid teravaid tippe, millele päike enam ei paista. Kas ma tööpoolest tahan seda teha? Veel pole hilja. Ma jõuan veel mingi vabanduse välja mõelda, autosse hüpata ja koju Sheffieldi sõita.

Keegi kõhatab meie taga. Tõmbume teineteisest eemale ning näeme pikka ja blondi Curtist.

Millegipärast ma ootasin, et Curtis on täpselt samasugune kui siis, kui teda viimati nägin. Leinast kokku varisenud. Murtud mees. Kuid muidugi pole ta praegu enam selline. Tal on olnud kümme aastat aega sellest üle saada. Või see sügavale enda sisse peita.

Curtis embab mind põgusalt. „Tore sind näha, Milla.“

„Sind samuti.“ Mul oli juba tol ajal raske talle silma vaadata, sest ta oli nii paganama kena – on praegugi –, kuid nüüd on see veelgi raskem.

Curtis ja Brent suruvad teineteisel kätt, Curtise nahk tundub Brenti kõrval kahvatuna. Neil on lumelauad kaasas, see pole mingi üllatus. Ilma laudadeta me ju üles mäele ei läheks. Poistel on jalas teksased nagu minulgi, kuid mind paneb muigama, et nende lumelauajopede alt paistavad nüüd särgikraed.

„Loodan, et minult enda üles löömist ei oodatud,“ ütlen ma.

Curtis uurib mind pealaest jalataldadeni. „Sa sobid.“

Ma neelatan. Ta silmad on sama sinised nagu alati, kuid need meenutavad mulle kedagi, kelle peale ma ei taha mõelda. Ja neis puudub soojus, mida ma varem tema juures tajusin. Tema pärast ma ennast kohale vedasin, kuigi olin endale lubanud, et ei tule siia enam kunagi tagasi. Ma juba kahetsen oma otsust.

„Kes veel tuleb?“ küsib Brent.

Miks ta minu otsa vaatab?

„Pole aimugi,“ vastan ma.

Curtis naerab. „Kas sa siis ei tea?“

Sammud. Meile läheneb Heather. Ja kes see veel on? Dale? Ei või olla – kas nad on endiselt koos?

Dale'i varem nii metsikud juuksed on nüüd stiilseks soenguks lõigatud, kõik augud ja ehted on kadunud. On näha, et tema trendikad lumelauasaapad pole veel sisse sõidetud. Minu meelest on ta väga Heatheri sarnaseks muutunud. Õnneks on naine lubanud tal vähemalt lumelaua kaasa võtta.

Heather kannab kleiti – see on must ja sädelev –, retuuse ja põlvini ulatuvaid saapaid. Sellises riietuses on siin neetult külm, isegi sulejopega. Kui ta mind embab, tunnen ta pikkades tumedates juustes juukselaki lõhna.

„Tore sind näha, Milla.“ Heather on enne siia tulemist ilmselt paar jooki võtnud, sest see lause kõlab nii, nagu mõtleks ta seda tõsiselt. Kolmetolliste kontsadega saabastes on ta minust tolli võrra pikem ja see on ilmselt ka põhjus, miks ta need jalga pani.

Ta välgutab sõrmust.

„Te abiellusite?“ küsin ma. „Palju õnne.“

„Kolm aastat tagasi.“ Heatheri Põhja-Inglismaa hääldus tundub varasemast tugevam.

Brent ja Curtis patsutavad Dale'i seljale.

„Leidsid aega kätt paluda, vennas?“ ütleb Brent. Ka tema Londoni kõneviis hakkab nüüd teravamalt kõrva.

„Tegelikult palusin mina teda,“ nähvab Heather.

Kõistevaguni uks avaneb kriginal. Tõstuki operaator tuleb lohiseval sammul meie juurde, must suusakeskuse müts silmile tõmmatud. Ta võrdleb meie nimesid kirjutusalusel oleva nimekirjaga ja annab käega märku vagunisse astuda.

Teised astuvad minust mööda.

„Kas kõik on kohal?“ küsin ma, püüdes aega võita.

Tõstukimees paistab nii arvavat. Ta tundub kuidagi tuttavana.

Teised on juba vagunis. Vastumeelselt ühinen ma nendega.

„Kes siin veel olema peaks?“ küsib Curtis.

„Tõepoolest,“ ütlen ma. Mõned küll tulid ja läksid, kuid meie algsest kambast oleme alles vaid viiekesi.

Või täpsemalt öeldes, me oleme ainsad, kes veel liiguvad.

Mind tabab süütunne. *Tema ei hakka enam kunagi käima.*

Tõstukimees sulgeb ukse. Ma püüan tema nägu näha, kuid enne, kui jõuan hoolikamalt uurida, kõnnib ta platvormi mööda eemale ja kaob oma putkasse.

Vagun alustab kõikudes sõitu. Kui see puulatvade kohal hõljudes üles märke, kaduva valguse poole liigub, vaatame kõik lummatult läbi pleksiklaasi välja. Veider on all vaid rohtu ja pori näha. Seal oli alati lumi. Ma otsin ümisejaid, kuid nemad on ilmselt talveunes. Me möödume kaljust ja tilluke Le Rocher' küla kaob silmist.

Sel viisil õhus rippudes, maastik aknast mööda libisemas, tekib mul väga veider tunne. Me nagu ei tõusekski märke, vaid rändaksime ajas tagasi. Ja ma ei tea, kas ma olen valmis minevikuga silmitsi seisma.

Liiga hilja. Vagun jõuab õõtsudes vahejaama. Me astume kotte järel lohistades välja. Siin on külmem kui all ja seal, kuhu me edasi läheme, on veelgi külmem. Prantsuse lipp lehvib tuules. Platoo on inimtühi. Poolel teel üles asenduvad pruunid ja rohelised toonid valgega: lumepiir.

„Ma arvasin, et praegu ulatub lumi juba orgu,“ ütleb Brent.

Curtis noogutab. „Nii sa seda kliima soojenemist näedki.“

Siin asub talvel suusakeskuse süda, kust tõstukiliinid igas suunas laiali hargnevad, kuid praegu töötab ainult gondeltõstuk.

Renn oli kohe selle väikese kuuri kõrval. Pikk U-kujuline süvend on praegu vaid mudane kraav, kuid vaimusilmas näen selle kunagisi neitsilikult valgeid seinu. Tol talvel oli siin parim renn Euroopas ja just see töögi meid siis siia.

Jumal küll, need mälestused. Mul tõuseb kananahk ihule. Võin vaid kujutleda, kuidas me kümme aastat nooremana siin rüsesime ja naersime. Meie viis.

Pluss kaks, keda siin pole.

Jääkülml tuuleil sasib juukseid mu näo ümber. Tõmban lumelauajope luku lõuani kinni ja kiirustan teistele järele.

Siit edasi viib gondeltõstuk meid Diable'i liustikule, see on üks Prantsusmaa kõrgemaid suusakeskusi. Läikivad oranžid kabiinid ripuvad trossi küljes nagu jõuluehted. Curtis siseneb lähimasse avatud uksega gondlisse.

Heather sikutab Dale'i käest. „Lähme võtame omaette gondli.“

„Ei, jäta nüüd,“ vastab Dale. „Me mahume kõik siia.“

Curtis viipab käega. „Ruumi jätkub.“

Heather paistab kahtlevat ja ma saan temast aru. Need väikesed gondlid mahutavad küll paberite järgi kuus inimest, kuid koos kotidega läheb seal kitsaks. See, et temal on see pagana kohver kaasas, ei muuda asja põrmugi paremaks.

Brent kummardub, et oma pikk keha gondli uksest sisse mahutada. „Sa võid mu põlvele istuda, Mills. Anna oma lumelauakott.“

„Dale võib su põlvele istuda,“ vastan ma. „Mina istun siia.“

Lõpuks istub Heather Dale'i põlvel ja Curtis nende kõrval, mina ja Brent oleme vastasistmel ning kotid on topitud igale poole meie ümber. Rastapatsideta Dale tundub nii võõrana. Varem meenutas ta oma põhjamaise jumega mulle viikingit. Nüüd sarnaneb ta pigem telemängu saatejuhiga.

Me liugleme kiiresti üle platoo. All valitseb tõeline tühjus. Ma olen unustanud, kui suur see piirkond on. Suvel käiakse siinkandis matkamas, siksakilised rajad viivad üles mäkke. Siis on loodus kindlasti väga ilus – ohtralt õitsevaid mägitaimi –, kuid täna paistavad ainult turritav pruun rohi ja rusused nõlvad. Ei mingeid märke elust, isegi linde mitte. See maa näib viljatuna.

Surnud.

Ei. See magab. Ootab.

Nagu veel miski seal üleval. Ma neelatan ja sunnin end teistele asjadele mõtlema.

Kui me tugipostist mööda logistame, müksab Curtise põlv minu oma. Ta tundub ebatavaliselt vaiksena, kuid ma mõistan seda. Kui juba minul on raske siia tulla, siis temale peab see sada korda hullem olema.

Kutses seda ei mainitud, kuid siiatuleku põhjus on selge. Päev enne seda, kui ma Curtiselt e-kirja sain, võis uudistest lugeda:

Kümne aasta eest kadunud Briti lumelaudur kuulutati pärast jurii-dilisi vaidlusi tagaselja surnuks.

Ka teistel polnud ilmselt suurt soovi siia tulla, kuid kuidas me saanuksime keelduda? On loomulik, et Curtis tahab mälestada.

Meie all on nüüd lumi, mis kumab hämaruses kahvatulillalt. Üleval kõrguvad Le Rocher'le nime andnud kaljud. Eemal, loodusjõudude meelevallas, kükitab tõntsakas ja tume Panorama hoone.

„Kuidas sa sellega hakkama said, Mills?“ küsib Brent.

„Millega?“ küsin vastu.

„VIP pääsuga liustikule. Köistesõit ainult meile ja kõik muu. Päris šikk.“

Ma jään teda vaatama. „Mida sa sellega öelda tahad?“

„Praegu on ju kõik suletud. See ei saa odav olla.“

„Miks sa arvad, et mina selle korraldasin? Curtis tegi seda.“

Curtis heidab mulle veidra pilgu. „Kuidas, palun?“

Mis mängu nad mängivad? Me võtame oma telefonid välja. Viimasel korral, kui telefoni siia üles kaasa võtsin, purunes ekraan juba esimesel sõidul ja mu puusale tekkis vastik telefonikujuline verevalum. Pärast seda ei näinud ma telefoni mäele kaasa võtmisega enam vaeva.

Ma näitan neile oma postkasti saabunud e-kirja ja Brent mulle enda oma. Tema kutse on samasugune kui minul, ainult et saatja on M ja kirja all seisab märkus: *Kaotasin oma telefoni. Palun saada e-kiri.*

„Palun.“ Curtis välgutab enda oma – täpselt samasugune kui Brentil.

Ma pole kunagi suutnud Curtisest aru saada. Kas see on tema arusaam naljast?

Kabiin rappub, kui me järgmisest tugipostist möödume, ja mu kõrvad hakkavad plõksuma. Tõus muutub siin järsemaks. Algab pikk ronimine üles liustikule.

Ma pöördun Dale'i ja Heatheri poole. „Mis teie kutsel seisis?“

Dale kõhkleb.

„Samamoodi kui teil,“ vastab Heather mõlema eest.

„Kas saatja oli M või C?“ küsib Brent.

„Mmm, M.“ Heather heidab mulle kiire pilgu.

Miks mul on tunne, et ta valetab? „Kas ma võiksin seda näha?“

„Mul on kahju,“ ütleb Heather. „Ma kustutasin selle ära. Kuid see oli täpselt selline nagu neilgi.“

Ma ei tea, mida ma üleval näha loodan. Muusikat? Küünlaid? Šampanjakandikutega kelnereid?

Kuid seal ei oota meid midagi sellist. Hämaralt valgustatud platvorm on tühi, ka operaatori kabiinis pole kedagi. Me lohistame oma kotid gondlist välja. Sireen undab ja gondel liigub peatuskohta. Ilmselt juhivad nad seda alt, säästes nii personalikuludelt. Meie saabumist näitas neile pea kohal asuv turvakaamera. Kuid pärast segadust sellega, kes meid siia kutsus, tekitab kõik see pisut kõhedust ja Heatheri kortsus kulmu põhjal võin oletada, et ka tema arvab nii.

Brent vaatab minu poole. „Kas me jätame asjad praegu siia?“

„Ära minult küsi,“ vastan talle.

Ta paneb oma kotid maha. Ma kõhklen ja viskan ka enda omad sinna. Siin pole kedagi, kes võiks need varastada.

Metallvõrest trepiastmed sobivad saabaste lumest puhastamiseks. Üles jõudes ma juba hingeldan, sest õhk on siin hõre. Lükkan Panorama kahe poolega ukse lahti. Ja hingan sisse kolkunud puusuitsu hõngu. Pean hetkeks silmad sulgema. Sest see on minu talvede lõhn, rohkem kui miski muu.

Curtis vajutab lüliti ja puitpaneelidega kaetud koridoris süttib valgus. Tavaliselt müdistab siin pidev suusatajate ja lumelaudurite rodu, kes tungleb suusakappidest mööda ja peauksest välja liustikule, kuid täna õhtul on maja kõhedakstegevalt vaikne.

Curtis seab käed suu ümber ruuporiks. „On siin keegi?“

Brent vaatab jälle minu poole, Dale samuti. Mu mõtted liiguvad uuesti kutsete juurde. Kas üks neist võis selle korraldada? Ei, ilmselt mitte. Nagu Brent rõhutas, pole hooaeg veel alanud ja keskus on suletud. Praegu peab nädalalõpp siin üleval maksma tuhandeid.

Internetis leiduva info põhjal tean, et Curtisel läheb hästi. See peab olema tema. Aga milleks kogu see salapära? Ja kas teised on ka sellega seotud või pani ta nad mingil viisil uskuma, et mina kut-
susin kõik siia?

„Keegi peab siin olema,“ ütleb Curtis. „Vaatame ringi.“

Igäüks kiirustab ise suunas minema nagu teemaparki lahti lastud lapsed. See koht on täielik labürint. Ainus ehitis miilide raadiuses, mitmeotstarbeline laialivalguv kompleks, kus asub mäepääste, juh-
timiskeskus ja kõik muu, mida külastajad ja personal võivad siin üleval vajada. Ma tean restorani ja tualette, kuid see on kõik. Ahjaa, kord veetsin ka öö ühes siinses tillukeses ühistoas – Prantsusmaa kõige kõrgemal mägedes asuvas noortehotelis.

Ma kiirustan mööda koridori edasi, vajutades möödudes valgustite lüliteid. Rohkesti suletud uksi. Mõned on lukus, mõned mitte. See siin avaneb. Jumal küll, see võib olla just see tuba, kus ma tookord magasin. Niiskuse ja kopituse lõhn vallandab mälestused. Brent minu all madratsil, tema suured käed mu puusadel. Ma jõl-
litan kitsast ühe inimese koikut. Siis astun välja, sulgedes kindlalt ukse enda taga.

Järgmine uks viib pesulattu – männipuust riulitel seisavad karedate valgete rätikute ja kulunud linade virnad, ninna tungib odava pesupulbri lehk. Edasi minnes tunnen toidu lõhna ja võin päris kindel olla, et siin asub köök. Tohutul pliidil seisab kaks kastrulit. Ma kergitan nende kaasi. Ühes on lihahautis, teises köögiviljapüree. Veel soojad. See võib olla meie õhtusöök, aga kus on siis personal?

Nüüd jõuan tualetini ja lükkan ettevaatlikult ust – see ruum on tühi ja pime. Järgmine on söögisaal, samuti pime, kuid õhus on nii palju suitsu, et see ajab mind kõhima, kuigi kaminas pole tuld. Ma olen veetnud siin tunde, soojendades kohvikruusi ümber sõrmi ja

oodates lumetormi lõppu, kuid praegu on lauad tühjad. Pööran nüüd ümber koridorinurga. Teised peavad juba ülemisel korrusel olema, sest ma ei kuule enam kedagi siin all ringi liikumas.

Veel laoruume, veel lukus uksi. Lambilülite taimerid on seadistatud nii lühikesele ajale, et vahel kustub valgus enne, kui olen jõudnud järgmist lüliti vajutada, nii et jään täielikku pimedusse ja pean teekonda jätkama seina kobades. Vaikus on õudustäratav. Kui keegi mõne ukse tagant välja hüppaks, võiksin südamerabanduse saada.

Lõpuks näen tuttavat pilti: mu ees on liustikule viiv peauks. Kiirustan selle poole. Keegi ei ole nii hilja õhtul väljas ja ilmselt on uks lukus, aga kui pole, tahan hingata sõõmu seda jäist õhku. Sellest on nii palju aega möödas.

Uks avaneb. Tuul tungib tekkinud pilust kileda vingumisega sisse. See kõlab veidralt inimlikuna. Ma tõmban ukse uuesti kinni ja seisn paigal, ise raskelt hingates. Ma teadsin, et siia tagasitulek võib keeruline olla. Liiga palju uksi, mida ma parem ei avaks.

Võta ennast kokku, Milla.

Hea küll. Ma saan sellega hakkama. Kui olen paar jooki alla neelanud, saab minuga kõik korda.

Ülemisel korrusel on saal, kus korraldatakse pulmi ja muid üritusi. Sellisele väikesele puhkekeskusele on see hea lisateenimise võimalus, eriti väljaspool hooaega. Ma olen seda ainult piltidel näinud, kuid ilmselt on kõik teised juba seal, sest siin all pole kedagi näha.

Ongi trepp. Üleval on raske tuletõkkeuks ja tundub, et teisel pool seda on õhk veelgi külmem. Kerge lõhn. Tuttav. Mis see on? Võib-olla Heatheri parfüüm?

Hääled parempoolse ukse taga.

Uksel on silt: *Stopp! Mäng käib. Jätke telefonid korvi.*

Ma hingan välja. Mäng. Ilmselt mingi viktoriin, lumelauasõidust või sellest, mida me üksteisest mäletame. Midagi, mis paneb meid vanadest aegadest rääkima. See on nii Curtise moodi, anda meile sel viisil teada, mida me peame tegema, ja hoida kõik väline eemal, et see ei juhiks meie tähelepanu kõrvale sellelt, mida ta on kavandanud. Ma hakkan telefoni korvi panema. Ainult et ...

Silt köidab uuesti mu tähelepanu. *Mäng käib*. Mina ütlesin kunagi need sõnad ... Ei. See on liiga levinud väljend. See ei tähenda midagi. Ma viskan oma telefoni nelja korvis lebava juurde ja astun sisse.

Saal eendub mäe kohale, paks valge vaip on inspireeritud ümbritsevast lumest ning valgeks ja hõbedaseks värvitud mööbel on kahtlemata mõttetult kallis. Satiinkattega pehmed toolid, kroomitud karkassiga klaaslauad. Siin valitsev küllus on alumise korruse rustikaalse sisustuse täielik vastand. Ka lõhn on siin teine. Läppunud puusuitsu asemel on tunda värske värvi hõngu.

Kogu tagasein on üks tohutu aken, valged sametkardinad on lindiga kõrvale seotud. Päevavalges avaneb siit kindlasti võimas vaade, kuid praegu valitseb väljas täielik pimedus. Mitte ühtegi tuld ei paista. Meie praeguses olukorras õudustäratav, kuid väga ilus koht pulmapeo korraldamiseks.

Kui sa suudad unustada, kui palju elusid see liustik on nõudnud.

Ja kui palju surnukehi ikka veel selle sees on.

Ära mõtle sellest.

Siin on nii külm, et ma näen oma hingeauru. Samuti niiske. Seda ruumi pole ilmselt kuude kaupa kasutatud. Kõigil teistel on joogid. Minu kõrval hõbekandikul seisab üksik õlu – Kronenbourg 1664. Pudeliklaas tundub mu pihu vastas jääkülmana. Mulle meeldisid selle magusa ja kihiseva Prantsuse õlle väikesed pudelid. Ma pole pärast siinviibimist seda enam joonud.

Oleme endiselt ainult viiekesi. Personal peab kusagil kaugemal olema. Curtis vaatab pidevalt ukse poole. Mida ta on korraldanud?

Heatheri prantsuse maniküüriga sõrmed kaarduvad mu randme ümber. „Kas sa mängu nägid?“

„Mis mängu?“

Ta tirib mind üle vaiba kõrge puukasti juurde, mis seisab madalal laual. Selle kõrval on pastakad, peened kreemi tooni ümbrikud ja kaardid. Ning kiletatud leht, millele on trükitud „Jäämuraja“ ja mängu õpetus. Rikkalike kaunistustega nagu tavaliselt matuseteenistusel jagatavad lehed.

Ja pulmades, tuletan endale ruttu meelde.

Kirjutage siia üks saladus, midagi enda kohta, mida keegi teine ei tea. Pange see kasti. Võtke ümbrikud ükshaaval välja ja mõistatage, kes mida kirjutas.

Ma vaatan uuesti Curtise poole, mulle teeb nalja, et ta on nii palju pingutanud, kuigi meile oleks piisanud ka lihtsalt võimalusest ennast purju juua. Ta astub minust mööda akna juurde, pühib klaasile kondenseerunud vee laiali ja vaatab välja. Oma nõtkete liigutustega on ta mulle ikka sportvõimlejat meenutanud ja see pole muutunud. Võimas graatsia on temas endiselt alles.

Enne, kui sõandan talle läheneda, on mul rohkem alkoholi vaja, sellepärast astun hoopis Brenti juurde. Mind üllatab õllepudel tema käes. Varem ta ei joonud.

„Oled sa viimasel ajal lumelauaga sõitmas käinud?“ küsin Brentilt.

„Kord aastas,“ vastab ta. „Rohkem ei saa ma endale lubada. Ma sõidan enamasti rulaga.“

„Seda võin ma juba su tosse vaadates öelda.“

Brenti DC rulatossud on ühe varba kohalt nii kulunud, et sokk paistab läbi. DC oli varem tema sponsor, kuid selle paari on ta

arvatavasti ise ostnud. Mind liigutab, et ta on tootemargile truuks jäänud, kuid Brent ongi selline.

Tol talvel oli ta kõigest kakskümmend üks, kõhna keha ja teismelise energiaga poiss. Nüüdseks on ta pisut kosunud. Raske öelda, mis ta lotendavate riiete all peidus on, kuid võib arvata, et ta on endiselt heas vormis. Samuti kannab ta endiselt rebadel teksaseid.

Tänu indialesest isalt päritud kenale tõmmule välimusele oli Brent enne seda, kui ta lumelauduri karjäär hoogu kogus, lühikest aega edukas modell. Ma olen vahel internetist tema kohta infot otsinud, kuid ta Instagrami konto ei paljasta kuigi palju. Tahaksin küsida, kas tal on kaaslane – või koguni lapsed –, kuid see jätkaks vale mulje. Tegelikult tahan ma ainult seda teada, kas ta on õnnelik.

„Nii et sina tõepoolest ei kutsunud mind siia?“ küsib Brent.

„Ei,“ vastan ma. „Ma ju ütlesin sulle.“

Curtis vaatab ruumi teisest servast mulle otsa, tundudes ... murelikuna? Eks vist sellepärast, et ta ei tea, kuhu personal on kadunud.

„Kas sina sõidad veel?“ küsib Brent, püüdes ilmselgelt vestlust ohutumale pinnale tüürida.

„Pärast siit lahkumist pole enam sõitnud,“ vastan ma.

„Tõsiselt? Mitte kordagi?“

„Tööd on palju.“ Ma näen, et see üllatab teda. Tol talvel oli lumelauasõit ainus asi, mis mulle pähe mahtus, ja ma uskusin ikka, et teen seda kuni kõrge vanuseni.

Tegelikult on asi selles, et ma kardan. Kardan seda, milliseks see mind muuta võib ja et ma võin veel kellegi elu hävitada. Sel hetkel, kui ma lumelaua alla panen, pole miski muu enam tähtis.

Brent ei tea, mida ma tegin, mitte kõike. Keegi neist ei tea.

Ja ma kavatsen seda saladust hoida.

Heather plaksutab tähelepanu tõmbamiseks käsi: „„Jäämurdja“ aeg!“

„Oh, ma tahan hoopis süüa,“ pahandab Brent.

„Mina ka,“ toetan teda. „Ma leidsin köögist hautise.“

Heather ajab huuled torru. „See on lõbus. Süüa võime hiljem.“

Kas ta on alati nii tüütu olnud või on abielu ta selliseks kaman-dajaks muutnud? Ta joob oma veiniklaasi tühjaks. Võib-olla on ta lihtsalt purjus.

Brent toriseb, kuid Heather jagab kaardid, pastakad ja ümbrikud välja. Ma vaatan jälle Curtise poole, kuid ta tuhiseb minust mööda koridori.

„Mida me peaksime kirjutama?“ küsib Brent.

„Midagi mahlakat, mida keegi teine ei tea,“ vastab Heather.

Mu kurk tõmbub kuivaks. Tühjendan oma õllepuдели, kuid see on seda laadi kuivus, mida ükski alkoholikogus ei leevenda. Ma tean, sest proovisin järele, kui kümme aastat tagasi siit lahkusin.

Ma närin pastakaotsa, püüdes paljastamiseks midagi naljakat välja mõelda. Ja kuulen koridorist Curtise häält. Tal on telefon kõrva ääres. Tüüpiline Curtis – meid sunnib telefonidest loobuma, kuid enda oma kasutab ikka. Kas ta räägib oma kallimaga? Ta märkab, et ma vaatan teda, ja sulgeb ukse.

Ma põrnitsen tühja kaarti, kuid mul on liiga külm ja ma olen liiga näljane, et ülesandesse süveneda. Lõpuks kirjutan lihtsalt: *Mul on kass nimega Stalefish.*

Brent on kuhugi kadunud. Pistan oma saladuse ümbrikusse ja torkan kaanepilu kaudu kasti. Kust Curtis sellise sai? Peale valge värvi pole kastil ülejäänud sisustusega midagi ühist. Õhukesed vineerseinad on kehvasti kokku liimitud ja lohakalt üle värvitud

ning tulemus näeb välja niisugune, nagu oleks see mu vanaisa tehtud.

Mul on vaja tualetti minna. Naiste oma asub alumisel korrusel koridori lõpus. Kraanist voolab nii külma vett, nagu hakkaksid torud jäätuma.

Tagasi peoruumi jõudes näen, et Brent on kuskilt suure koti krõpse hankinud. Võtan ka peotäie.

Noogutan Brenti lumelauajope poole. „Kas Burton annab sulle endiselt asju või pidid selle ise ostma?“

Ta ragistab krõpse. „Ma saan soodsas hinnaga.“

„Mõnel veab. Mina pidin selle reisi jaoks kõik asjad ise ostma.“ Ma limpsin sõrmedelt soola. Kümne aasta eest andsin kogu oma lumelauavarustuse prantsuse tüdrukule, kes elas teisel pool tänavat. Tema vääris seda rohkem kui mina.

Curtis on telefonikõne lõpetanud ja uuesti akna alla valvepostile asunud, selg meie poole. Mida ta sealt näeb? Mitte midagi ju ei paista.

Dale tuleb uute õllepudelitega. Võtame Brentiga kumbki ühe.

„Mänguks valmis?“ küsib Heather.

„Üks hetk,“ ütleb Curtis ja läheb uuesti välja.

Paistab, nagu oleks Heather valmis plahvatama. Ma peidan oma naeratust. Näib, nagu püüaks Curtis teda meelega vihale ajada.

„Nägid kedagi personalist?“ küsin Dale'ilt.

„Ei,“ vastab ta. „Ma arvan, et siin üleval pole peale meie kedagi.“

„Tundub nii,“ nõustub Brent.

„Aga köögis on soe toit,“ tuletan ma neile meelde.

„Jah, ma nägin,“ vastab Dale. „Ma arvan, et nende meelest võime end ise teenindada. Võib-olla saadetakse hommikul keegi tõstukiga üles hommikusööki valmistama.“

„Kamp külalisi jäetakse omapead? Imelik, et nad midagi sellist lubavad,“ ütlen ma.

„Kulude kokkuvõid,“ juhib Dale tähelepanu.

Brent noogutab. „Nii väikesel keskusel on päris raske võistelda ülisuurtega nagu Trois Vallées.“

„Aga mäng?“ küsin nüüd. „Kas nemad valmistasid ka selle ette?“

Nad ei vasta. Ja sellest, kuidas nad mind vaatavad, saan aru, et nad usuvad endiselt, et mina olen selle kokkusaamise korraldamisega kuidagi seotud.

„Kas ma alustan?“ ütleb Heather kohe, kui Curtis tagasi tuleb. Vastust ootamata avab ta kasti põhjaklapi, õngitseb pealmise ümbriku välja ja rebib selle lahti. Kõik teised võtavad istet. Miks ta ikkagi nii elevil on? Mida ta neilt kaartidel leida loodab?

„Ma loen kõik valjusti ette ja siis hakkame mõistatama, kes mida kirjutas, eks?“

Ta on tõeliselt närvis, mitte lihtsalt purjus. Ma arvan, et ta teab midagi. Siis aga tundub, et ka Curtis on nagu tulistel sütel. Ta istub jäigalt, hoides pidevalt kõigil silma peal.

Ma ei tunne enam oma sõrmi. Pistan need reite alla, kuid satiinist toolikate on sama külm kui kõik muugi siin ruumis.

Heather loeb kaardile kirjutatu ette ja ta põsed muutuvad punaseks. „*Ma magasin Brentiga.*“

Ta vaatab murelikult oma abikaasa poole nagu kartes, et on Dale'i arvates oma kunagise teo üles tunnistanud, kuid ta mees vaatab hoopis mind, samuti Brent ja Curtis.

„Mina ei kirjutanud seda,“ ütleb Curtis.

Me hakkame naerma.

Kõik peale Heatheri. „Me leppisime ju kokku, et loeme kõik ette ja alles siis hakkame arvama.“

Ta püüab Curtist kamandada. Palju edu selleks.

„Ka mina ei kirjutanud seda,“ teatan ma.

Mehed naeravad veel rohkem. Heather vaatab mind altkulmu.

Dale tõstab käed üles. „Ärge minu otsa vaadake.“

Uus naerupuhang.

Üks meestest pidi selle nalja pärast kirjutama. Ilmselt Curtis.

Heather avab juba järgmist ümbrikut. Selline kiirustamine paneb mind imestama. Kas tema ja Brenti vahel oli kunagi midagi? Kui oligi, ei kuulutaks Heather seda kohe kindlasti. Neist Dale'iga sai tol talvel üsna varakult paar.

Heather kõhatab kurgu puhtaks. „*Ma magasin Brentiga.*“ Ta hää on ülihele.

Mina, Curtis ja Brent naerame, seekord valjemalt. Dave jääb surmtõsiseks.

Curtis patsutab Brenti õlale. „Pole ime, et sa kunagi olümpiamängudele ei jõudnud. Sa ei saanud piisavalt magada.“

Hea, et Curtis pisut rõõmsamaks muutub. Tema korraldatud mängul on soovitud mõju. Jäisest temperatuurist hoolimata soojendab see meid üles – kas meelt lahutades või piinlikkust valmistades. Mulle meeldib näha, millisesse kimbatusse Heather on sattunud. Ilme Dale'i näol ütleb, et kui Brenti ja tema naise vahel kunagi midagi oligi, siis talle on see uudis.

Brent ja Heather vahetavad pilke. Brenti kulmukortsutus ütleb: Mis mängu sa mängid? Brent arvab, et Heather kirjutas selle! Heather vastab kerge pearaputusega. Mida see tähendab? Mitte praegu? Või et tema ei kirjutanud seda?

Mu peas valitseb segadus. Kui Brent arvab, et Heather kirjutas ühe neist kaartidest, kas see tähendab, et ta tegelikult magaski Heatheriga?

Ma küünitan kaela, et käekirja näha, kuigi ei usu, et võiksin selle ära tunda – tol talvel me ei kirjutanud just palju –, kuid kaardil Heatheri käes on korralikud trükitähed, niiviisi kirjutatakse siis, kui tahetakse, et keegi su käekirja ära ei tunneks. See on nali, peab olema. Curtise ja Brenti ettekavatsetud nali, et asju segasemaks ajada. Curtisel ja Dale'il polnud juba tol talvel head klappi. Ometi näib Brenti üllatus ehtsana.

Ma võiksin oma arvamuse välja öelda ja kinnitada veel kord, et mina ei kirjutanud kumbagi neist, kuid pean paremaks oodata, mis seisab järgmisel kaardil.

Heather avab kolmanda ümbriku. Ta vaatab kaarti ja hingab teravalt sisse. „*Ma magasin Saskiaga.*“

Seekord ei naera keegi. Asi on läinud üle piiri.

Kuigi me oleme nii erinevad, ei suuda ma kujutleda, et keegi siinviibijatest midagi sellist kirjutaks. Nii palju kui mina tean, on ainult üks kohalviibijatest Saskiaga maganud, ja ma ei usu, et kõik seda teaksid. Ma väldin hoolikalt Brenti – ja Curtise poole vaatamist.

Heatheri pilk püsib abikaasal, ilmselt murrab ta pead, kas Dale kirjutas selle. Kui ma jään selle eelduse juurde, et Curtis ja Brent kirjutasid kaks esimest kaarti, pidi selle kirjutama Dale. Kuid mille kuradi pärast peaks ta midagi sellist tegema?

Heather avab järgmise ümbriku. Tuleb loota, et seal pole midagi hullemat.

Kuid ilmselt on, sest Heather pilgutab silmi ja tõstab šokeeritult pilgu. „*Ma tean, kus Saskia on.*“

Curtis napsab ta käest kaardi ja uurib seda tardunud ilmel. „Kas see on mingi nali?“

Keegi ei vasta.

„Kas keegi meist kirjutas tööpoolest mõne neist kaartidest?“

Kõik vaatavad järgemööda üksteise poole. Pearaputused.

Ma muutun rahutuks. Pilk aknale, mille taga valitseb kottpi-medus, meenutab mulle, et me oleme täiesti omaette. Ainult meie viis. Mitte kedagi teist mitmete miilide ulatuses. Ma pean teada saada, kas Curtis kutsus meid siia. Sest kui tema seda ei teinud ...

Vaatan ukse poole, mõeldes kõigile pikkadele koridoridele selle taga. Kas seal on veel keegi?

Brent katkestab vaikuse. „Kuulame viimast.“

Heather avab ümbriku ja muutub näost valgeks. Kaart pudeneb ta sõrmede vahelt ja langeb laperdades põrandale.

Ma võtan selle üles. „*Ma tapsin Saskia.*“

4

KÜMMME AASTAT TAGASI

Tüdruk lendab kõrgel renni kohal, kiivri alt välja ulatuvad lumi-valged juuksed lehvivad. Ta on hea. Oma viimasel hüppel teeb ta poolteist täispööret – viissada nelikümmend kraadi –, siis pidurdab ja peatub otse minu ees, puistates mind lumega üle.

Ma tean seda tüdrukut. Saskia Sparks. Ta võitis mind eelmisel aastal Briti lumelauasõidu meistrivõistlustel, tulles kolmandaks ja mina jäin neljandaks.

Sel aastal kavatsen mina teda võita.

Mu pikad blondid juuksed, paar tooni tema omadest tumedamad, on päris meeldejäädavad, ja kui mina tema ära tunnen, tunneb tema ilmselt ka minu, kuigi ei näita seda välja. Ta võtab lihtsalt tagumise jala sidemest välja ja tõukab ennast tõstuki poole liuglema.

Viskan seljakoti maha ja kiirustan talle järele. Ma olen tema kohta igasuguseid jutte kuulnud. Jääneitsi, just nii teda kutsutakse.

Tõstukikaart on mul taskus. Kallutan puusa skanneri poole, ootan piiksu ja surun ennast läbi pöördvärava. See on üsna algeline tõstuk, igasugust ilma näinud T-kujulised plastankrud kõlguvad näruse välimusega trossi küljes. Ma haaran lähimast, libistan selle reite vahele ja jälgin selle küljes nõlvast üles lohisedes, mis ümberingi toimub.

Olemuselt eemalepeletava maastikuga – sakilised kaljud, kitsad kuluaarid ja keskmise puhkaja jaoks liiga järsud nõlvad – Le Rocher on vilunud suusatajate ja lumelaudurite hulgas tõeline kultuskoht. Le Rocher' suusakeskusel on veel üks tugev trump ja siin see ongi: renn. Lumelauasõidu vaste rularambile, pikk valge kanal. Olümpianormidele vastav renn – sada viiskümmend meetrit pikk ja kummalgi pool kuue meetri kõrgused lumised seinad – paistab olevat päris hea.

Sõitjad liiguvad edasi-tagasi, lendavad püstloodis jääseintelt kõrgele õhku ja teevad igat sorti hullumeelseid trikke. On raske öelda, kes on kes nende kiivrite, mütside ja kaitseprillide varjus, kuid kindlasti on siin mõned tuntud tegijad, kes valmistuvad homseks Le Rocher Openiks.

Ma soovin, et oleksin varem kohale jõudnud. Hooaeg algas juba kaks nädalat tagasi, 5. detsembril, kuid siis olin ma veel tööl. Mul oli vaja koguda piisavalt raha, et sellest jätkuks kogu talveks ja saaksin ainult treenimisele keskenduda. Ma ei jõua kunagi esikolmikusse, kui pean öö otsa mingis nõmedas baaris rabama. Sellegipoolest olen nüüd kohal ja käes on teistele järelevõtmise aeg.

Saskia on juba üleval tagasi.

Kas ta tuli siia kogu hooajaks või ainult homseks võistluseks? Ta

alustab sõitu ja teeb veel ühe võimsa viiesaja neljakümnese pöörde. See tuleb tal tõesti hästi välja.

Kui ma esimest korda renni nägin, hirmutasid mind selle peaaegu püstloodis seinad. See on petlik. Tegelikult on selline järsk sein sinu sõber. Sa pead sinna vaid õigesti maanduma ja kõik läheb nii sujuvalt, et sa ei tunnegi seda. Kuid jää on kõva kui betoon ja kui maandumine untsu läheb, oled tõsiselt hädas.

Saapaid sidemetesse pistes ja neid kinnitades tunnen hirmu pakitsust. Peoplesad nahast rennikinnaste sees on niisked. Ma olen rohkem närvis kui tavaliselt, sest mul on uus lumelaud – Magic Pipemaster 157 minu esimeselt lumelauasponsorilt.

Tavaliselt teen esimese sõidu rahulikult, et renni tundma õppida, kuid Saskia on tüdruk, keda ma pean võitma, sellepärast kavatsen sõidu lõpus viimasel hüppel samuti viitsadat neljakümmet kraadi proovida. Ma alustan sõitu ja kui mu kiirus on piisavalt suur, laskun renni. Mööda seina alla, üle renni põhja, vastasseinast üles ja õhku.

Mu esimene käsi leiab laua tagakandi ja haarab sellest tugevasti kinni. Hüpe tagakandi pealt. Ma lauglen jää kohal, pea puhas ja tühi, ma ei näe midagi, ma ei kuule midagi. Ainult tunnen. Need hindamatud kaalutuse hetked kaare tipus, millele raskusjõud peagi lõpu teeb. See on see, mille pärast ma pool aastat kolme töökoha vahel žongleerin ja ennast jõusaalis piitsutan.

Vajun tagasi alla ja maandun, üles köetud ja valmis enamaks. Edasi-tagasi, seinalt seinale, nagu pendel. Viimasel hüppel panen end jõuliselt pöörlema ja teen viissada nelikümmend ära – napilt. Mu sõrmed värisevad, kui ma sidemeid lahti päästan. See laud meeldib mulle. Ma kavatsen selle igavesti alles hoida – seinale riputada, et saaksin seda kunagi lastelastele näidata.

Saskia läheb jalgsi üles, sest tõstuki juures on nüüd järjekord,

mina rühin tema järel. Lumi särab pimestavalt, Alpide talve vaevus on linna hallidest toonidest nii erinev. Mu silmad alles kohanevad.

Järgmisel sõidul teeb ta oma kahel viimasel hüppel järjestikused viiesaja neljakümnesed. Hirm paneb mul kõhus keerama. Arvasin ikka, et kui ma kord sponsorid leian, võin end lõdvaks lasta ja nautida. Kuidas ma küll eksisin! Nüüd, kui mul on mõned toetajad, on pinge kümme korda suurem. Ma ei saa oma sponsoreid alt vedada.

Kui ma sidemeid kinnitan, visualiseerin peas järgmisi pöördeid. Ma pean esimesega küllalt kõrgele lendama, et mul oleks teise tegemiseks õhus piisavalt aega. Läheb lahti.

Tõeline jama. Ma maandusin näoli kõigi nende silme all, kes all einestasid. Pühin lund välja sülitades prillid puhtaks ja kiirustan tagasi üles. Mu põlv tuikab ja ma ei taha isegi teada, kas Saskia nägi seda.

Ma pean sellega hakkama saama. Esikolmikusse jõudmine on piir poolprofi ja profi vahel, ja profiks saamine tähendab, et sa võid kogu aasta treenida. Erinevalt Saskiast pole minu perekond rikas, kuid ma tahan lumelauaga sõita rohkem kui midagi muud siin maailmas.

Ma proovin uuesti. Uus häving. Mu parem käelaba võtab löögi vastu ja valu sööstab mööda käsivart üles. Kui ma ennast püsti ajan, arvan, et näen Saskiat irvitamas. Kulub veel neli katset ja siis tulen kuidagi toime. Ja pagan küll, kui Saskia nüüd seitsmesaja kahekümnese teeb. Kaks täispööret kõrgel jää kohal.

Lõõskav päike paistab renni. Iga kord, kui ma millegagi hakkama saan, tõstab Saskia lati kõrgemale. Ma piitsutan ennast nii palju kui söandan. Kui ma enne homset Le Rocher Openit midagi ära murrar, olen tõelises plindris.

Õhtupoolikul saab mu veepudel jälle tühjaks. Olen seda täna juba vahejaamas täitmas käinud. Jätan oma laua renni alla nagu eelmiselgi korral, teiste kõrvale värvikirevasse ritta, ja sörgin üle platoo.

Tagasiteel möödun suusatajate perekonnast – ema, isa ja väike laps –, kes kaljuserval millegi üle ägedalt vaidleb. Kui ma üle serva alla vaatan, näen ka põhjust. All lumel lebab tilluke sinine kinnas.

Vaatan uuesti pere poole. Kandetraksidega mehe rinnale kinnitatud beebi on soojalt sisse pakitud, et teda külma ilma eest kaitsta. Ainult väikesed roosad põsed paistavad. Ja üks väike paljas käsi. Ta pidi kinda pillama vankuvast tõstukist, mis meie peade kohalt üle logistab. Le Rocher pole just peresõbralik puhkekeskus ja see on esimene perekond, keda ma siin näinud olen. Nad peavad kohalikud olema.

Seisan kaljul ja vaatan mõlemale poole. Ma olen palju kordi sellest kõrgemaltki alla hüpanud. Kui kõrgus on alla kahekümne jala, pole see veel kalju, ütleb ajakiri White Lines. Kuid see raiskaks tubli tüki mu trenniajast. Vaatan üle öla renni poole, kus Saskia saab oma edumaad samal ajal veelgi suurendada. Siis uuesti last ja tema õnnetut paljast kätt. Enne kui ma arugi saan, mida ma teen, olen veepudeli spordirinnahoidja vahele toppinud ja jooksen kaljuserva poole. Kui ma alla hüppan, tõuseb naise käsi suu juurde.

Juba õhus olles saan äkitselt olukorrast aru. Ma olen seni kaljudelt ainult lumelauaga alla hüpanud. See saab valus olema ...

Ma langen püstloodis alla. Sealt paistavad ähmaselt puutumata lumi ja kivid. Kohe, kui mu jalad maad puudutavad, tõmban öla ette ja hakkan veerema, seisma jäädes olen üleni lumine. Tõstan prillid laubale ja näen jahmunud nägudega perekonda, kes üle kaljuserva minu poole piilub. Nii, ja kus on kinnas?

Püsti ajades tunnen põlves valutorget. Vana vigastus, mis vahel tunda annab, ja tänased kukkumised ei ole asja paremaks teinud. Ma tõstan kinda üles ja vanemad plaksutavad. Viskan selle nii kõrgele kui jaksan. Mees püüab kinda kinni, tänab valjuhäälselt ja perekond kaob mu vaateväljast. Nüüd pean välja nuputama, kuidas ma ise siit tagasi üles pääsen.

Pärast pikka traaversit sügavas pehmes lumes jõuan lõpuks renni juurde tagasi, ise higine ja hingeldav. Ja kõik selle neetud lapsekinda pärast.

Termosärk kleepub kaenlaaukudesse ja ma olen poole veest juba ära joonud, kuid vähemalt seisab mu lumelaud seal, kuhu ma selle jätsin. Ka Saskia istub siin, nägu päikese poole. Seni pole ta mulle mingit tähelepanu pööranud, kuid samal hetkel, kui ma lumelaua võtan, haarab ka tema enda oma ja kiirustab tõstuki poole. Tõttan talle järele, püüdes uuesti keskenduda.

Ülessõidu ajal näen, kuidas üks mündikarva jopes kogu suurepärase pöörde teeb. Pagan – see on tüdruk! Tavaliselt tunneb naised ära sõidustiili järgi – selles on vähem jõudu, see on ettevaatlikum –, kuid too seal sõidab nagu mees, täielikult oma liigutustele pühendunult. Kuidas ma saan sellega võistelda? Loodetavasti pole ta britt.

Ma võtan ennast kokku. Praegu pean ainult Saskia pärast muretsema. Kui ma sidemeid kinnitan, alustab ta juba sõitu. Pagan. Kaks järjestikust seitsmesaja kahekümnest. Ma ei usu, et sellega hakkama saan.

Jäta nüüd! Kui sponsorid teada saavad, et sa oled selline argpüks, heidavad nad su üle parda!

Ma hingan sügavalt sisse ja alustan sõitu, kuid mu laud on aeglane ja halvasti juhitud ning lõpuks saan viimasel hüppel hakkama ainult ühe täispöördega. Rabe kolmsada kuuskümmend.

Täiesti endast väljas, sõidan kiiresti alla, esikant löikub lumme ja ma kukun ühe õnnetu noormehe sülle, tõugates ta selili.

Suurepärane. Ma niitsin just jalust maha Curtis Sparksi, Briti kolmekordse rennisõidu meistri ja Saskia vanema venna. „Palun vabandust!“

Ta aitab mind püsti. „Pole midagi. Kas sinuga on kõik korras?“

„Jah, aga sinuga? Ma virutasin sulle päris kõvasti.“

Tema meelest on see lõbus. „Elan üle.“

Ma olen aastaid sellesse poisisse meeletult armunud olnud. Ta pole ainult hiilgav ja üliandekas sõitja. Kui temalt küsiti, miks ta eelmistele taliolümpiamängudele ei kvalifitseerunud, vaatas ta intervjuueerijale silma ja vastas: „Sest ma polnud piisavalt hea.“ Ta ei maininud, et enne kvalifikatsioonivõistlusi oli tal tõsine operatsioon. Ei mingeid vabandusi. Ta on iseenda kõige karmim kriitik. See mulle tema juures meeldiski.

Ma tõstan prillid laubale, et vaadata, mis mu lauaga lahti on.

„Kuule, ma nägin sind eelmisel aastal britikatel.“

„Jah, mina nägin sind ka,“ vastan talle.

Tema pilgust segadusse sattunult uurin oma lumelauda. „Sidemed on jälle lahti tulnud. Kas sul kruvikeerajat on?“

„Vaatame.“ Curtis kummardub mu laua kohale ja haarab oma suurte kätega sidemest. Tema juuksed on pisut tumedamad kui õel ja hästi lühikesed, nahk on kuldne, silmade ümber pidevast prillide kandmisest kahvatu.

„Hei, Sass!“ hõikab ta.

Saskia ongi siinsamas, jälgib meid.

„Mida sa mu kruvikeerajaga tegid?“ küsib Curtis.

Saskia tuleb meie poole, käes suur purpurpunase plastpeaga kruvikeeraja.

Ma võtan selle. „Aitäh.“

Ta tõstab oma neonroosad prillid kiivrile, kuid ei ütle midagi. Tal on kõige hämmastavamad silmad. Ma olen neid piltidel näinud, kuid päriselus on need veelgi sinisemad – isegi sinisemad kui ta vennal.

Ma pingutan kogu jõudu mängu pannes sidemete kruvisid, sest ma ei taha, et need jälle lahti tuleksid. Ma pidin juba varem üleval ühelt kutilt kruvikeerajat laenama.

„Tahad, ma keeran ise kinni?“ pakub Curtis.

„Kas ma näen välja, nagu poleks mul käsi otsas?“ Need sõnad tulevad mu suust enne, kui jõuan end pidurdada. Ma tean, et see on ebaviisakas, kuid kas mind saaks siin üleval tõsiselt võtta, kui ma ei saa oma pagana sidemeidki ise pingutatud?

Naeratusega võideldes vaatab ta mind pealaest jalataldadeni. „Mina küll ei näe, et siin midagi puudu oleks.“

Mu põsed lõkendavad. Ulatan kruvikeeraja talle tagasi. Ja märkan ta püksisäärel rebendit. „Jumal küll, ma rebisin su püksid katki.“

Ta naeratus venib laiemaks. „Kuule, ära selle pärast muretse. Ma ei pea nende eest maksma. Sa võid igal ajal mulle otsa kukkuda.“

Kas see kutt flirdib minuga või mis? Pealegi oma õe ees!

„See on veider,“ ütlen ma. „Sest see on täna juba teine kord, kui mu sidemed lahti tulid.“ Ta paneb mind lobisema.

Curtise naeratus kaob. „Kas tõesti?“ Ja pöördub oma õe poole.

Miks ta teda niimoodi vaatab?

Saskia silub oma juukseid. „Ilm on vist soojemaks läinud. Kruviaugud on laua sees suuremaks muutunud või midagi sellist.“

„Sa oled mu õele täna tõsiseks konkurendiks olnud,“ ütleb Curtis ikka veel Saskia poole vaadates. „Ta saab hakkama asjadega, mida ma poleks osanud arvatagi.“